

Kurmalı Kirpi

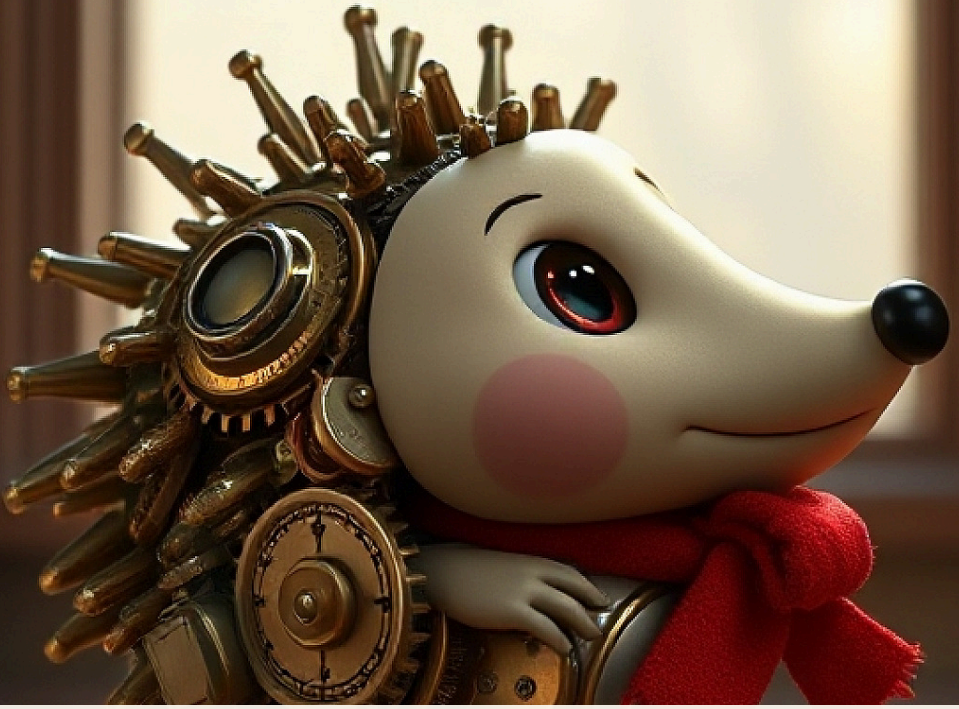
Ebru Mina TOMURCUK

Kurmalı Kirpi

Ebru Mina TOMURCUK

Sıcak bir oyuncakçı dükkânının köşesinde, bir oyuncak ayıyla teneke bir askerin arasında küçük bir kurmalı kirpi oturuyordu. Gövdesi, dükkânın ışıkları altında parlayan cilalı pirinç ve bakır dişlilerden yapılmıştı. Yuvarlak koyu boncuk gözleri küçük siyah burnunun üzerinde ışıltıyor, boynuna sıkıca bağlanmış kırmızı bir keçe atkı vardı. Sırtında minik bir kurma anahtarı dışarı çıkmıştı ve dikiş yerlerinde hafif bir tık-tak ışıltısı nabız gibi atıyordu.

Her sabah oyuncakçı dükkân sahibi kirpinin anahtarını kurardı ve o, yumuşak bir tik-tik-tik sesiyle canlanıverirdi. Çocukların gelip gitmesini, yüzlerinin merakla parlamasını izlerdi. Ama dükkân sessizleştğinde, büyük pencereden dışarı bakar ve rafların ötesindeki dünyayı merak ederdi. Dışarı mı nasıldı? Bahçeler ve güneş ışığı var mıydı? Keşke kendi gözleriyle görebilseydi.

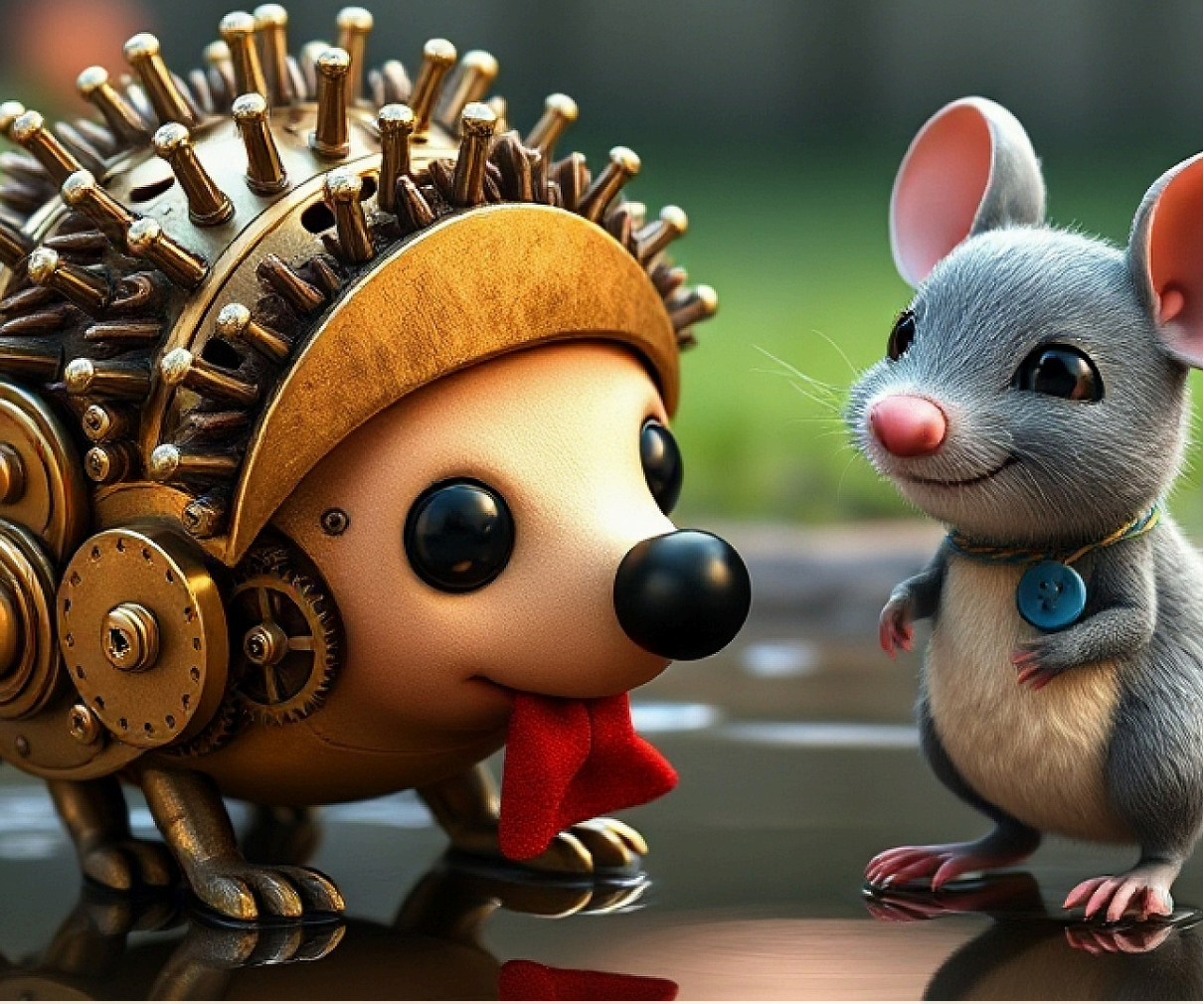
Yağmurlu bir öğleden sonra, küçük gri bir fare oyuncakçı dükkânının duvarındaki bir çatlaktan içeri süzüldü. Yumuşak, sıcak tüyleri, krem rengi bir karnı ve her sese kıpırdayan yuvarlak pembe kulakları vardı. Boynunda ipe bağlı mavi bir düğme, minik bir çanta gibi asılıydı. Fare kirpiyi görünce koşup yanına geldi. 'Merhaba!' diye ciyaktı. 'Ben Pip. Neden burada tek başına oturuyorsun?'

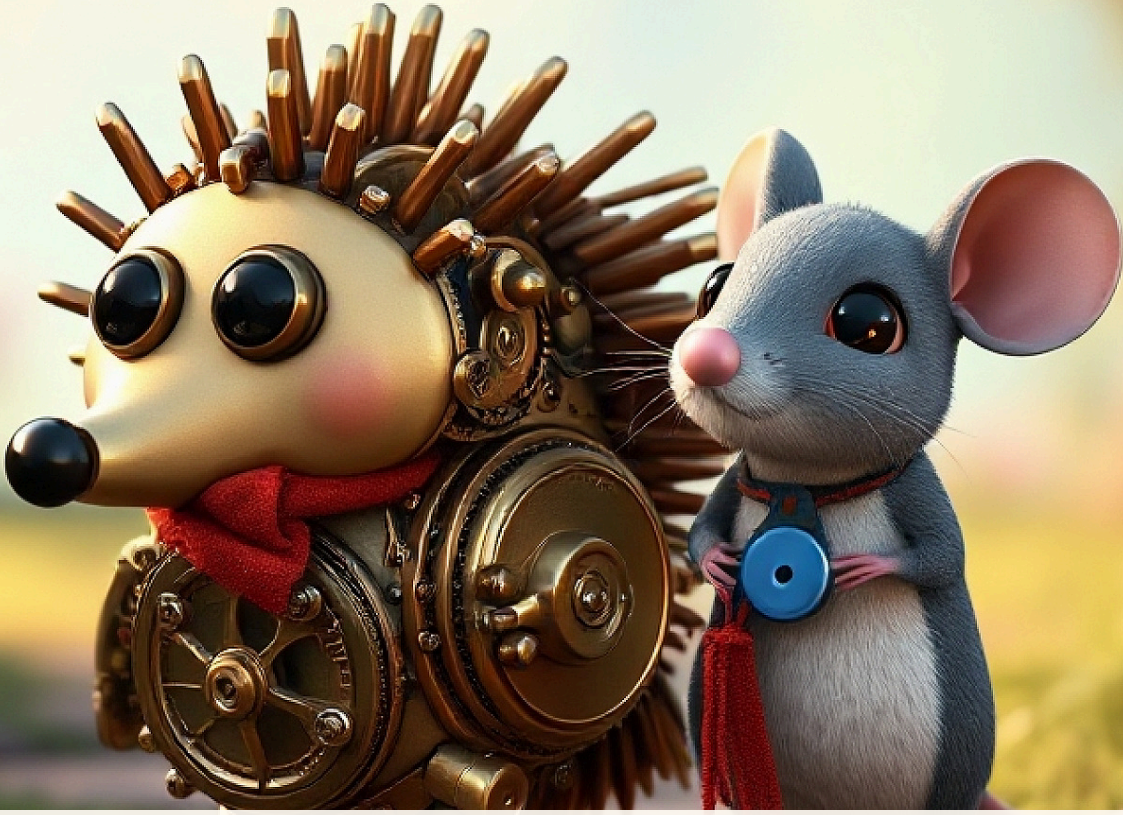
Kirpinin dişlileri, ona dönüp bakarken hafifçe vızıldadı. 'Ben kurmalı bir kirpiyim,' dedi utangaçça. 'Senin gibi dışarı çıkamam. Ben fazla farklıyım.' Pip başını yana eğip gülümsedi. 'Farklı mı? Bu bir sorun değil! Sana dışarıdaki dünyayı gösterebilirim. Ben sürekli gelip giderim.' Kirpinin koyu boncuk gözleri umutla büyüdü.

Ertesi gün Pip, oyuncakçı dükkânının kapısındaki bir aralıktan öncülük etti. Kurmalı kirpi onu izledi, küçük metal ayakları yerde tıkırdıyordu. Dışarıda güneş sıcacıktı ve hava çiçek kokuyordu. 'Bahçeye hoş geldin!' dedi Pip. Kirpi hayranlıkla etrafına bakındı. Yeşil yapraklar hışırdıyor, rengârenk taç yapraklar esintide başlarını sallıyordu. Hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Pip ona yağmurdan kalan bir su birikintisini gösterdi. 'Bak!' dedi. Kirpi eğilip baktı ve kendi yansımasını gördü: pirinç dişliler, metal dikenler ve kırmızı bir atkı. Gülerken şıngırdadı. 'Komik görünüyorum!' dedi. Pip kıkırdadı. 'Hayır, harika görünüyorsun!' Kirpinin metal ayakları parlayıp temizlenene kadar su birikintisinde sıçradılar.

Yürürlerken kirpi, Pip'ten ne kadar farklı olduğunu fark etti. O yumuşak ve tüylüydü; kendisi sert ve metalikti. Pip tırmanıp zıplayabiliyordu; o yalnızca yürüyebiliyordu. 'Pip,' dedi sessizce, 'ben buraya ait değilim. Ben senin gibi değilim.' Pip durdu ve ona sevgiyle baktı. 'Arkadaşlar aynı olmak zorunda değil,' dedi. 'İşte bu yüzden eğlenceli!'

Uzun otlarla dolu bir yere geldiler. Pip kolayca içinden geçti, ama kirpinin metal dikenleri dolaştı. Kendini sıkışmış ve endişeli hissetti. 'Sana yardım edeceğim,' dedi Pip. Otların arasından kemirerek bir yol açtı ve kirpi onu izledi. 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Sen iyi bir arkadaşsın.' Pip'in burnu mutlulukla kıpırdadı. 'Arkadaşlar bunun için vardır!'

Bahçenin kenarında, düz bir taşın üzerinde güneşli bir yer buldular. Kirpi uzandı ve pirinç gövdesindeki sıcaklığı hissetti. 'Bu çok güzel,' diye iç çekti. Pip yanına kıvrıldı. 'Ben buraya her gün gelirim,' dedi. 'Artık paylaşacak birini buldum.' Kirpinin tik-tak ısıltısı biraz daha parladı.

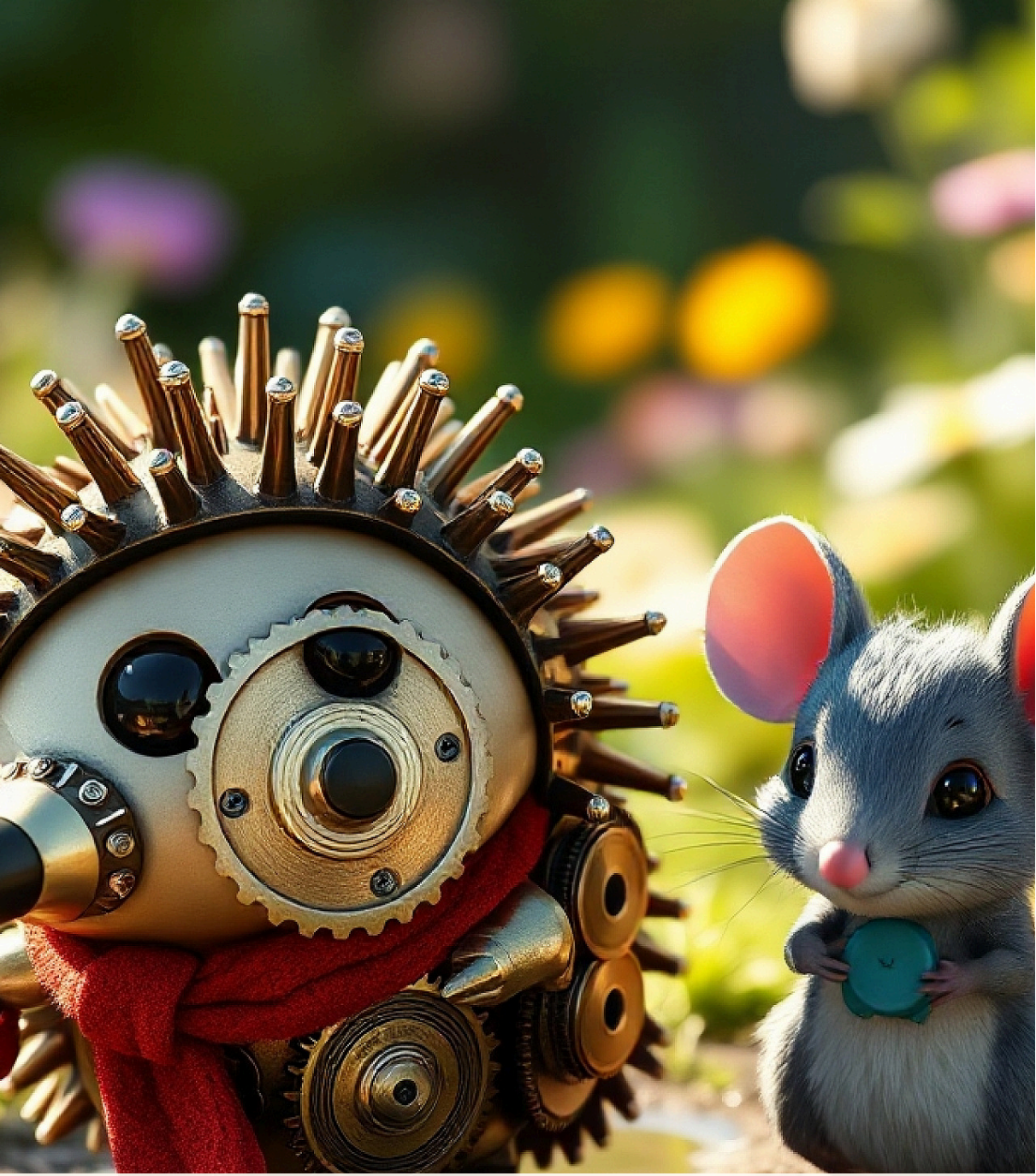
O akşam Pip ona olgun meyvelerle dolu bir çalı gösterdi. 'Bir tane dene!' dedi. Kirpi yemek yiyemiyordu, ama Pip'in mutlulukla kemirmesini izledi. 'Keşke tadına bakabilsem,' dedi. 'Keşke ben de senin gibi tik-tak edebilsem,' diye yanıtladı Pip. İkisi de güldü. 'Biz farklıyız,' dedi Pip, 'ama hâlâ arkadaşız.' Kirpi başını salladı, içi ısındı.

Oyuncakçı dükkânına döndüğünde kirpi gününü düşündü. Ait olmak için fazla farklı olduğundan endişelenmişti. Ama Pip ona dostluğun aynı olmakla ilgili olmadığını göstermişti. Maceraları paylaşmak ve birbirine yardım etmekle ilgiliydi. Farklı olmanın onu özel kıldığını ve Pip'in onu olduğu gibi sevdiğini anladı.

Ertesi sabah Pip minik bir papatyayla geri geldi. 'Senin için,' dedi ve onu kurma anahtarının arkasına sıkıştırdı. 'Artık dış dünyadan bir şeyin var.' Kirpinin boncuk gözleri ışıldadı. 'Teşekkür ederim, Pip. Bana çok şey gösterdin.' Pip gülümsedi. 'Ve daha çok maceramız olacak. Söz veriyorum.'

O günden sonra kurmalı kirpi ile Pip en iyi arkadaş oldular. Bahçeyi keşfettiler, su birikintilerinde sıçradılar ve güneş ışığının tadını çıkardılar. Kirpi artık farklı olmaktan endişelenmiyordu. Gerçek dostluğun herkesi, bir oyuncakla bir fareyi bile birbirine bağlayabileceğini biliyordu. Ve her gün, tik-tak eden kalbi biraz daha mutlu atıyordu.

Oyuncakçı dükkân sahibi kirpinin daha parlak ve daha canlı göründüğünü fark etti. Nedenini bilmiyordu, ama gülümsedi. Kirpi papatyasını ve kırmızı atkısını korudu ve kurma anahtarı sevinçle tik-tak etti. Onu olduğu gibi seven bir arkadaş bulmuştu ve bu her şeyi değiştiriyordu.

Pip ve kirpi, büyük küçük her macerayı paylaştılar. İyilik ve cesaretin olduğunda farklılıkların önemli olmadığını öğrendiler. Kirpi farklı olmanın özel olduğunu keşfetti ve Pip dostluğun en beklenmedik şekillerde gelebileceğini öğrendi. Birlikte dünyayı daha sıcak bir yer yaptılar.

Ve böylece, sıcak oyuncakçı dükkânında kurmalı kirpi hâlâ pencerenin yanında oturuyor, ama artık sadece dünyayı izlemiyor. Arkadaşı Pip yanındayken dünyanın içine adım atıyor. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, dostluklarının onları her zaman birbirine bağlayacağını biliyorlar. Ve bu, hepsinin en güzel macerası.